

I de siste år må en si det er skjedd en tilnærming mellom disse to jegergrupper. En kan ikke lenger påvise noen vesentlig skilnad på byjegeren og bygdejegeren, de jager begge for sportens skyld, og har vanligvis jakten bare som hobby.

Hvordan faller så en utnyttelse av viltet i en økonomisk hensikt sammen med et ønske om et rikt dyreliv av de turister som ikke er jegere?

De faktorer som begrenser individantallet blant de fleste dyrearter med stor formeringskapasitet (f. eks. sykdommer, jakt, rovvilt), vikarierer i utstrakt grad for hverandre. Hvordan vil det gå med en bestand av f. eks. ryper om den totalfredes? Ved en fredning vil en jo ta bort en av de faktorer som er med til å skjære toppen av produksjonsoverskuddet hvert år. Mange mennesker ville da tru at rypebestanden ville øke betydelig i løpet av noen få år. Men slik vil det slett ikke gå. En totalfredning vil jo ikke endre terrengets bæreevne. Produksjonsoverskuddet vil bli bortryddet hvert år. Begrenses ikke individantallet ved en fornuftig avskyting, vil individantallet begrenses av andre faktorer.

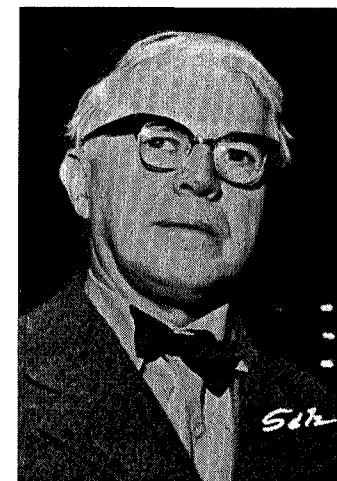
En kan således ikke vente å finne noe rikere dyreliv i områder som er totalfredet, enn i de områder hvor en har en fornuftig avskyting.

Det kan således ikke sies at det er noe direkte motsetningsforhold mellom den dyreinteresserte turist som ikke er jeger og turistene som er jeger.

En fornuftig jakt er en høstningsprosess i naturen. En høstning av et overskudd som ellers ville gå tapt. Selv om denne høstningen ikke kan sies å kaste så meget av seg, er den likevel beregnet til å tilsvare at hele landets befolkning kunne få 3—4 viltmiddager pr. år. Noe stort tall er det ikke, men vi har neppe råd til å la det ligge og råtne bort.

Når vi i tillegg kan vente at selve høstningsarbeidet (jaktutøvelsen) vil stige betydelig i verdi de nærmeste år, vil viltet og viltmerkene fortsatt være en verdifaktor som fjellbygdene i høyeste grad også kan regne med i fremtiden.

*Arkitekt
Wilhelm Swensen
in memoriam*

Den 19. januar d. å. døde arkitekt Wilhelm Swensen. Hans bisettelse fant sted fra Nidaroskatedralen 24. januar under enestående stor tilslutning. Med ham har TT mistet et usedvanlig interessert medlem og en uerstattelig medarbeider for vår årbok.

Wilh. Swensen var født i Lofoten i 1894, men vokste opp i Trondhjem. Han fikk sin arkitektutdannelse ved Trondhjems Tekniske Lærestanstalt i 1914 — 20 år gammel.

I mange år fikk han sitt virke på Sørlandet som byarkitekt i Porsgrunn. Ved siden av drev han sin egen arkitektforretning i samme by. Han hadde tidlig fått øynene opp for det verdifulle i gammel bebyggelse og kom til å arbeide med disse saker i nært samarbeide med riksantikvaren. Norsk Folkemuseum satte Wilh. Swensens arbeider meget høyt og ga ut hans egne arbeider som festskrift på hans 60-årsdag.

Etter krigen ble Wilh. Swensen knyttet til gjenreisningen av Nidaroskatedralen som byggeleder. Han innredet sitt hjem i det gamle stabbur på Waisenhuset — Katedralens nærmeste nabo i kirkeristen — et intimt og meget morsomt hjem.

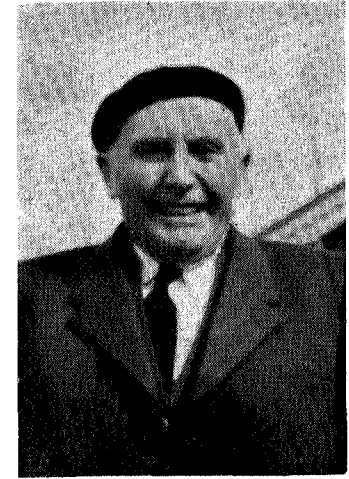
Det var etter krigen at Wilh. Swensen kom i nær kontakt med TT. I 1951 skrev han en artikkel til årboken: Husfredning i Trøndelag. Innhold og form var av en sådan art at en gledet seg ved lesningen av artikkelen. Unntatt årene 1954 og 1959 var Wilh. Swensen

en meget skattet artikkelforfatter i våre årbøker, med emner vesentlig om gammel byggeskikk på forskjellige steder i Trøndelag: Austråt, Munkholmen, Steinviksholm etc. Men han kunne også skrive fint og lunt om Trønderhumor, og sin glede og stolthet over å høre hjemme i Trøndelag, uttrykte han i artikkelen: Gjennom de fagre riker (1955). Han besøkte også våre hytter og ble særlig begeistret for Nedalen, tross myggen. TT's arbeide for å ta vare på gamle bygninger og føre videre gammel byggemåte, var Wilh. Swensen meget begeistret for.

Swensens sjarmerende vesen, hans lune humor og store arbeidsglede gjorde ham meget avholdt. Det var ikke nødvendig å be Swensen om artikler. Når tiden kom, lød hans spørsmål alltid: Hva skal jeg skrive om i år? Dette til tross for at han alt hadde opplegget i orden. Hans siste artikkel: Lønngangsvandring i Nidarosdomen (1964), kom som en vakker sluttstein på et vel beregnet arbeide for å gjøre verdifullt stoff kjent. Bare synd at ikke hans plan om en beskrivelse av arbeidet med Erkebispegården kunne bli virkelighet. Sykdom kom til, og vi mistet en venn som holdt høyt nivå i all sin ferd og alt sitt virke.

Vi takker Wilhelm Swensen for hva han ga oss og signer hans minne.

Magne Haave.

A. P. Stordalsvold til minne

For den eldre generasjon av våre medlemmer vil det være kjent at TT i mange år hadde en utmerket kontaktmann på Løkken — stasjonsmester A. P. Stordalsvold. Han agiterte, hjalp turister til rette og tegnet medlemmer for TT. Aldri har medlemstallet på Løkken vært så stort og trofast som da Stordalsvold var TT's mann der oppe. Etter at han sluttet på Løkken og flyttet tilbake til heimbygda — Meråker — for å nyte sitt otium, var han fremdeles like interessert. Han kunne bare ikke forstå hvorfor fellesturene skulle gå til Storlien. Han mente vi hadde vel så gode fjelltrakter å by fram i Meråker. Han fikk da også snudd «strømmen». Bærturene ble nesten årvisse, likeså skiturene til grensestrøkene. Størst fortjeneste hadde han av at TT fikk kvarter hos hans slektning, Inga Stokke på Stordalen. Friluftsmann som han var, måtte han hver dag opp på stasjonen for å hilse på mang en kjenning på tur til eller fra fjellet — især hvis TT hadde fellesturer — og stakkars den som da aktet seg utenfor landegrensen.

I all stillhet ble A. P. Stordalsvold gravlagt ved det vakre kapellet på Stordalen i Meråker. TT sendte, som en siste hilsen, en krans da han ble bisatt her fra byen.

Når A. P. Stordalsvold nå for alltid er borte, vil vi som gledet oss til å hilse på ham, minnes hans hjelpsomhet, hans lyse humor og sunne omdømme og lyser fred over hans minne.

Magne Haave.